

**MUŽI PRO
KRÁLOVNU**

MONIKA KOLMANOVÁ

Monika Kolmanová

**MUŽI PRO
KRÁLOVNU**

I.

Na koupališti je konečně plno. Po dlouhé době se teploty vyšplhaly skoro na třicet stupňů. Extrém na extrém. Už to vypadalo, že si děti školních prázdnin, co se koupání týče, zase moc neužijí, ale předposlední víkend před začátkem školního roku dostalo sluníčko zase dobrou náladu a přišlo na návštěvu i do střední Evropy.

K řece jde pomalu ruku v ruce mladý, hezký pár. On je tedy spíše tuctový, asi 180 centimetrů vysoký blondák, brýle nechal ležet na dece, prostě takový ten typ příjemného hezouna, kterého potkáte na každém volejbalovém hřišti, na každé vysoké škole. Jmenuje se Roman, a jestli všechno vyjde podle plánu, a není důvod, aby to nevyšlo, bude už ten další školní rok vtoukat matiku a fyziku do hlaviček žáků na některé zdejší základní škole.

Ona je to, čemu se říká výstavní kus. Vysoká, snědá, samozřejmě štíhlá, s dlouhými černými vlasy. Má pravidelný obličej, a když se usměje svojí trochu moc velkou pusou, vypadá jako nějaká americká filmová hvězda nebo alespoň jako jedna z dřívějších českých MISS. Jmenuje se Karolína Králová, příští týden jí bude dvacet osm, takže zatím pořád dvacet sedm. Je o dva roky starší než Roman, což jemu rozhodně nijak nevádí, protože je na svoji Královnu, jak jí snad už od základy všichni přezdívali, náležitě pyšný. Romanovi rodiče už dokonce začali předělávat první patro jejich rodinné vilky, které od nich dostane po promoci darem. Pak si hned Karolínu vezme a ta se

bude jmenovat Hubáčková. Karolína nyní pracuje v Okresní knihovně. Po gymplu se sice snažila dostat na DAMU, ale když ji nevzali, nedělala z toho žádnou tragédii a na žádnou jinou vysokou se už nepřihlásila. Odolala maminičným hysterickým nátlakům, maminka je učitelka, i tatínkovým rozumným domluvám, tatínek je architekt. Hrávala ochotnické divadlo, než se úplně rozpadlo. Postupem času se Jeníci a králové oženili a začali dělat kariéru, Mařenky a princezny se vdaly a začaly rodit děti. Karolína nyní chodí dvakrát v týdnu na volejbal a je se svým životem naprosto spokojena. Bydlí v malé garsonce, kterou jí jako úplnou ruinu kompletně zrenovoval otec a skoro celou její půlku zabírá knihovna.

Než jsme si ty dva představili, vrátili se z vody.

„Chceš namazat záda?“ zeptal se Roman.

„Až trochu oschnu,“ odvětila Karolína.

Nikdy se moc nemazala a taky se nikdy nespálila. Ale Roman je už vzrušený představou, jak bude roztírat svůj krém, pro ni s moc vysokým faktorem, po jejích zádech, zadečku a stehnech.

„Tak skočím zatím pro něco k pití,“ nabídne se. „Mám vzít také zmrzlinu?“

„Než sem dojdeš, tak se rozteče. Skočíme si později na pohár do restaurace.“

Romanovi se do restaurace moc nechce, ale přikývne. Zvedne se z deky a jde svým klátivým krokem směrem k předlouhé frontě. Brýle nechal na dece. Karolína se za ním dívá a na chvíli jí běhá příjemné šimrání po zátylku. Až přijde, tak si ta záda nechám opravdu namazat, pomyslí si. Mám vlastně štěstí, že mám tak hezkého chlapa.

A chytrého. Na rozdíl od Romana je ráda, když vidí, jak se za ním pár dívek u vody otočilo. Roman tak velkorysý není. Když po jeho Královně pokukují cizí muži, chytne ji hned pevně kolem ramen a nasadí nasupený výraz, který už si snad ani neuvědomuje. Karolíně to ze začátku imponovalo, později jí to bylo až trochu trapné, a teď, po dvou letech, by ho za to nejraději nakopla.

Otáčí se od Romana a najednou trochu ztuhne. Kolem jejich deky jde do vody opálený, asi čtyřicetiletý muž se širokými rameny, malým pevným zadkem v Adidas plavkách a snad nejmužnějším obličejem, které by ty z nás dříve narozené připodobnily nejspíše k Delonovi. Zná ho jen od vidění. Potkala ho párkrát ve městě a pokaždé se jí nesmyslně rozbušilo srdce a opravdu trochu změkla kolena. Je to strašné klišé, vím, ale bohužel to opravdu tak někdy funguje. (Znáte ten pocit, dámy.) A pak se najednou objevil u nich v knihovně a sháněl něco o kosmetice! Karolína tenkrát cítila, jak rudne, prsty nemohly vyťukat tu správnou kolonku, a když konečně našla, co chtěl, začala o knize něco zdlouhavě a nesmyslně blábolit. On se jen hezky usmál, řekl, že si to prostuduje a brzy vrátí.

„Moment,“ vzpamatovala se konečně, „jste členem naší knihovny?“

„Ne, jsem tu vlastně dnes poprvé,“ odpověděl a zase se krásně usmál.

„A chcete se jím stát? Roční poplatek činí...“

„Ne, ne,“ přerušil ji, „potřebuju jen toto. Kolik platím?“

„Jednorázové výpůjčné je dvacet korun za knihu, ale stejně si musím zapsat vaše údaje.“

„Chcete občanku, nebo je stačí nadiktovat?“

„Stačí nadiktovat jméno a bydliště. Já vám totiž věřím,“ pokusila se zalaškovat.

Podíval se jí do očí, znalecky prohlédl její profil.

„Máte krásné vlasy,“ skoro zašeptal.

„To je jméno nebo příjmení?“

„To je adresa bydliště,“ odvětil a oba se zasmáli.

„Ve vašich vlasech bych měl krásné bydliště.“

Karolína přemýšlela o dalších duchapřítomnostech, (které vždy připadají duchapřítomné v lepším případě jen těm dvěma, v horším případě jen jednomu, pak se tomu říká trapas), ale za nimi stála babka s pěti knihami Vlasty Javořické.

„Bohumil Vašíček, V Údolí 115,“ odpověděl tedy vážně. „A vy?“

„Karolína Králová,“ řekla, když doťukala poslední písmeno a vyjela mu potvrzení.

„Jiné jméno byste ani mít nemohla,“ mrkl na ni, vzal si potvrzení a vyšel ven.

„Tak pojd'te, paní Matoušková,“ natáhla se k babce a převzala od ní knihy, aby si je zapsala.

„Ale vždyť tyhle všechny už jste četla!“

„Holčičko, já už jsem četla vod paní Javořický všechny, co tu máte. To jsou moje pohádky před spaním. Jo, jo, já už si o lásce jen čtu,“ usmála se babča. Karolína se chtěla zachovat jako profesionálka.

„Tak co kdybych vám pomohla vybrat něco podobného. Máme tady spoustu nových knih od Danielly Steelové, to je stejné téma.“

„Ne, ne,“ bránila se babka. „To už jsem měla a mně se ty americký jména pletou a je to na mne moc složitý. Jste moc hodná, ale já si vezmu tyhle,“ řekla babča Matoušková a přitiskla si knihy znovu k hrudi, jako by měla strach, že jí je Karolína sebere a vrazí jí místo nich třeba Jackie Colins.

Hm, složitý ... to sis měla opravdu vzít raději nějaké pohádky, pomyslela si v duchu Karolína, která tyto pohádky ráda čítávala svým dvěma neteřím. Ty od ní ale zase vyžadovaly pořád dokola Harryho Pottera. Vrátila se tedy ke svému pultu a vzala od babičky knihy, rychle je zanesla do počítače a podala zpátky. Babička se zatvářila spokojeně a narvala si je do síťovky.

„Děkuju ti, dcerunko,“ rozloučila se.

To jsem ale kráva, zasmála se v duchu Karolína. Děláním ze sebe profesionální knihovnici a zatím jsem málem způsobila babce kolaps.

Jako moje máma, taky každému nutí svůj názor v dobré víře, že jen ona ví, co je pro něj dobré.

Bylo před zavírací dobou a v knihovně už nikdo nebyl. Karolína si sedla ke stolku, vzala do ruky lístek se jménem Bohumil Vašíček a zbytečně dlouho si ho prohlížela, jako by se z toho kousku papíru mohla ještě něco dozvědět. Bohumil, dumala, to mi k tobě vůbec nesedí. Když ho párkrát potkala ve městě a někdy večer na něho myslela, ano, myslela, myslela na něj jako na Patrika, Olivera nebo Denise. Bohumil jí zkrátka k němu nepasoval.

Když byl vrátit knihu, měla zrovna službu v čítárně.

A teď jde kolem ní, skoro po měsíci a půl, a nezdá se, že by ji poznal. Skočil do vody a pomalu začal plavat. Karolína rychle pohlédla ke stánku s občerstvením. Roman už byl skoro na řadě. Počítala do tří, pak se zvedla a utíkala k řece. Srdce jí tlouklo, ale klusem to asi nebylo. Byla výborná plavkyně, dostihla ho po pár tempech.

„Dobrý den, jak se máte?“ dodala si odvahu. Trochu se lekl, nečekal to a loknul si vody.

„Promiňte, nepřišla jsem vás utopit,“ omlouvala se se smíchem.

Poznal ji a navrátil se mu balanc.

„Dobře, a vy? Slečno... Karolína, že? Karolína Králová.“ Potěšilo ji, že si pamatoval její jméno.

„Víte, šel jste kolem mé deky, tak jsem se chtěla jen zeptat, jestli vám ta knížka byla něco platná,“ vařila z vody, aby rozproudila konverzaci.

„Já šel kolem a přehlédl vás,“ divil se, „no to bych vážně zasluhoval utopit.“

Ve vodě bylo plno lidí, ale přesto si Karolína nebyla jistá, zdali ji Roman přeci jen nevidí, proto se snažila plavat kolmo, z dohledu deky. Její nový společník ji ochotně následoval. Roman zatím seděl na dece se zteplalou limonádou. Teď se dokonce posadil a nasadil si brýle.

„Musím se vrátit,“ řekla a neurčitě dodala: „Nejsem tu sama.“ Bohumil přikývl.

Co mám proboha dělat, ptala se zoufale sama sebe, mám být drzá a navrhnout setkání?

„Dneska už musím domů,“ prohodila ledabyle, „ale co zítra kafe?“

Co melu, zítra máme přece turnaj a pak to jdeme s partou oslavit, ať to dopadne, jak to dopadne, napomínala se.

„Já zítra už bohužel něco mám, ale v pondělí bych na tebe počkal U zvonu.“

„Prima,“ nadechla se a rychle doplávala ke břehu. Roman byl mrzutý.

„No, to je super, pošleš mě pro pití a plaveš se vybavovat s nějakým chlápkem.“

„Byl jsi tam dlouho a mně bylo horko,“ odvětila klidně. Má rande se svým idolem a nic ji nemůže rozházet. Ale ne, žádné rande, jen nevinná káva.

„Jo, já si vymyslel tu frontu, to je taky nápad, jeden stánek pro milión lidí.“

„Nerozčiluj se,“ políbila ho na tvář a vypila celý kelímek teplé kofoly.

„Když ji miluješ, není co řešit,“ podala mu prázdný papírový pohárek. Roman ho vztekle zmačkal.

„Kdo to vlastně je?“ dorážel, protože Bohumil už také vyšel z řeky a tentokrát vzal jejich deku pěkně obloukem.

„Co já vím? Ptal se mne, jestli už jsme dostali nového Kinga. Myslíš, že si pamatuju všechny lidi, co k nám chodí, jménem? Od toho mám přece počítač.“

„Jóó, tvoje důležitá knihovna.“

„Počkej, miláčku, až tě budou všude zastavovat rodiče a ptát se tě na své geniální dětičky. To je specialita malého města. Všichni se znají, alespoň od vidění. Každého máš kam zařadit.“

Tohle znala od své matky. Rodiče ji zastavovali na náměstí i v obchodech. Kadeřnici musela několikrát změnit, protože když už ne dcera nebo syn kadeřnice, tak to byl synovec nebo prostě jen dítě sousedky, které si potřebovalo opravit známku z češtiny. Maminčina aprobace totiž byla čeština a dějepis. Později z nedostatku kvalifikovaných učitelů přibrala i angličtinu, která byla dosud jen jejím koníčkem. Paní Marcela Králová byla učitelka přísná, ale spravedlivá. A zásadně odmítala protekci i doučování mazlíčků doma. Zato bezplatně zřídila doučovací kroužky ve škole. Žácků se dostavilo pramálo.

„Tak co, chceš na ten pohár?“ zeptal se smířlivě Roman, který tušil, že přestřelil.

„Ne, víš co, jdeme domů.“ Karolínu už na plovárně nic nedrželo. Hezky se na Romču usmála, ten roztál jako ta zmrzlina a začal balit věci. Do restaurace tedy nešli, stejně tam bylo úplně narváno. A u jednoho stolečku seděl Bohumil s hezkou, i když malinko buclatou blondýnou, malou holčičkou s kudrnatými, světlými vlásky jako andílek a o něco starším klučinou s buclatými tvářemi a hlavinkou ostříhanou na ježka. Všichni čtyři měli před sebou zmrzlinový pohár a něčemu se nahlas smáli.

II.

V pondělí měla Karolína až do pěti hodin a už od čtyř byla nervózní, aby se jí podařilo včas odejít. Naštěstí nebyla v práci sama, její starší kolegyni a vedoucí knihovny sice pracovní doba už skončila, ale přesto dál seděla u počítače. Momentálně táhly celý provoz knihovny ve dvou, vlastně ve třech. Mladá brigádnice a velká fanyнка počítačů vedla přes léto internetové oddělení a koutek dětské literatury. Ten nebyl nyní o prázdninách příliš hojně navštěvován.

„Stáňo, tak můžu o deset minut dřív?“ ptala se nejmíň už po desáté.

„Jo, a už se mne neptej, radši mi řekni, co máš tak důležitého, že jsi tak nervózní?“

„Přijede mi kamarádka z gymplu, abychom spolu trochu pokecaly a trochu oslavily moje narozky. To víš, je vdaná, doma mimino, bude mít čas jen hodku, tak na ni chci počkat hned v pět na nádraží a využít každou minutu,“ vysvětlovala rychle a horlivě Karolína.

Stáňa se na ni skepticky koukla a rozchechtala se. „Nic pitomějšího sis fakt vymyslet nemohla.“

Karolína na ni chvíli nechápavě civěla a pak se rozesmála s ní. Stáňe bylo padesát pět let, měla trochu korpulentní postavu a nosila brýle stylu Naďa Urbánková. V podstatě jí bylo jedno, kam Karolína jde, zeptala se jen tak.

„No, jsou čtyři, takže kafe ještě stihneme,“ řekla a šla zapnout

konvici. „Já ho platím,“ zasmála se Stáňa, když vytáhla ze svého šuplíku Nescafe.

Karolína vyšla z knihovny asi ve tři čtvrtě na pět. Koukla se do zrcátka a přejela si znovu rtěnkou, koupenu dnes ráno, rty. Vlastně nemusela vůbec pospíchat. Z městské knihovny, sídlící v historické budově nově natřené cihlovou červení a s širokými dveřmi nevkusně zlatými, to měla k vinárně asi pět minut rychlou chůzí a deset minut procházkou.

Vinárna, nesoucí tradiční název U zvonu, byla v přízemí v jednom z nově opravených domů, stojících uprostřed malého náměstíčka. Pár minut před pátou už přistála u dřevěných vyřezávaných dveří, na kterých byl umně přidělán kovový nápis U zvonu. Vinárna během dlouhých devadesáti let své existence měnila majitele, vedoucí a zařízení, ale nevinný název zůstal zachován.

Chvilí přešlapovala přede dveřmi a koukala na hodinky. Někdy je minuta strašně dlouhá a čas je relativní, zafilosofovala si. Náhle se dveře otevřely a vyšli dva postarší pánové. Navzdory vedru měli na sobě saka a jeden dokonce i klobouk. Úslužně jí podrželi dveře a jí nezbylo nic jiného, než vejít dovnitř. Vinárnička nebyla zrovna z největších, ale přesto měla dvě části. V obou byla pěkná, pohodlná křesílka se zeleným plyšem. Tmavohnědé stolky byly rozmístěny pravidelně pro dva, čtyři nebo šest hostů. Menší místnost měla původně sloužit jako nekuřácká, majitel měl dobrý úmysl, ale po pár měsících zjistil, že takhle by nájem majiteli domu, který mu prostor pronajal, rozhodně nezaplatil a z nekuřáckého salonku se opět stal kuřácký. Bylo ale nepsaným pravidlem, které si sami návštěvníci

stanovili, že do menší části si chodily sednout většinou páry, které chtěly mít soukromí a klid.

Karolína se nejistě rozhlédla a pak si řekla, že se chová jako puberťačka z prvního ročníku. Nasadila tedy sebevědomý pohled. Proč by si nemohla nezávazně zaplkat se svým známým? Ale v duchu jí bylo jasné, že dnes je to přece jen trochu jiné. Co ji to vlastně napadlo, považuje to za nějaké dobrodružství? Vešla do salonku a srdíčko se opět rozbušilo. Bohumil už tam byl a dokonce nebyl sám. Seděl s jednou postarší matrónou, která byla ověšena zlatem a afektovaně se smála. Na stolku stály dva prázdné hrnky od kávy a několik balíčků různé velikosti. Bohumil ji také okamžitě zaregistroval, rychle vstal a udělal k ní pár kroků. Vzal ji za ruku a letmo políbil.

„Posad' se prosím tě vedle, za minutku jsem hotový,“ dodal tiše a vrátil se ke svému stolku.

„Milostivá,“ řekl obřadně, „je mi líto, ale mám tu další klientku.“

Milostivá zatím stačila kriticky zrevidovat tu atraktivní, štíhlou dívku a jejím zjevem byla očividně otrávená. Vytáhla rychle z kabelky velkou koženou peněženku se zlatým monogramem, vyndala několik bankovek a podala je s úsměvem Bohumilovi. Pak si vzala ze stolu balíčky. Bohumil mezitím nenápadně přepočítal peníze.

„To je dobré,“ vycenila milostivá zuby a odmítla mince. „S dokladem se také nevypisujte, pane Bohumile, necháme to na příště,“ dodala ještě a vrhla po něm úsměv, který měl být v jejím podání svůdný. Bohumil jej opětoval a rychle se rozloučil. Karolína nic z toho divadla neviděla, protože si schválně sedla taktně zády

k nim. Bohumil k ní zezadu přistoupil a políbil ji do vlasů.

„Skončila jsem dnes v práci maličko dřív a nechtělo se mi courat po městě,“ řekla mu na přivítanou a hodila pohledem směrem k teď již prázdnému stolečku.

„Přesnost je přece výsadou královen.“

Přiblížil se číšník. Karolínu od vidění znal. Ne, že by byl milovníkem literatury, ale Karolína tu několikrát byla s Romanem. Jednou, když si Roman musel odskočit, vstrčil jí nenápadně do ruky vizitku restaurace, na jejíž druhé straně bylo napsáno číslo mobilního telefonu s poznámkou *Zavolej, Láďa*. Karolína, která kouřila jen občas a nikdy ne ve společnosti Romana, si zapálila a pak zapalovačem spálila vizitku před číšníkem. Když se Roman vrátil, navrhla mu, aby si místo večere v restauraci raději objednali telefonicky pizzu u ní doma. Roman si to tenkrát vyložil jako její šílenou touhu, ale Karolína, která sice už hlady skoro šilhala, si netroufla ani pomyslet, co by jí mohl zhrzený číšník do jídla přidat. To se stalo skoro před rokem a nyní se na ni opět servilně usmíval. Asi už si našel jinou oběť, nepochybovala, že tenhle trik opakuje často.

Číšník se zdvořile zeptal, co může nabídnout a předpisově předložil jídelní a nápojový lístek.

Karolína si konečně objednala dvojku bílého vína, na kterou už se dlouho těšila. Bohumil si dal kolu.

„Ten účet z vedlejšího stolu mi připište také.“

„Samozřejmě, pane Vašíček.“ Zdálo se, že Bohumil tu je častým hostem.

„To si na seznámení přiřukneme kolou?“ zeptala se trochu zklamaně.

„Řídím,“ odvětil stručně.

Karolína si uvědomila, že jí diktoval adresu někde v Údolí, což je stará vilová čtvrť na okraji města, pěšky opravdu dost daleko.

A co je tohle vlastně za schůzku, ptala se v duchu sama sebe a vzpomněla si na matrónu, která ještě před pěti minutami seděla s Bohumilem u vedlejšího stolku.

Číšník přinesl nápoje a rozsvítil svíčku na stole.

„Chceš něco k jídlu?“

„Ne, možná později.“ Hlad tedy měla. V práci snědla akorát jednu housku s kouskem sekané, pro kterou skočila Stáňa během polední přestávky. Ale neměla na jídlo teď ani pomyslení, potřebovala se malinko uvolnit. A doufala, že on se také nad sklenkou vína odosobní. Bohumil ale k uvolňování žádné víno nepotřeboval. Když se číšník vzdálil, pronesl: „Konečně budeme mít klid.“ Pozvedl svou kolu a ťuknul do skleničky s vínem.

Z kožené kabely vytáhl malou, nádherně zabalenou krabičku, převázanou červenou mašlí a položil ji před Karolínu.

„Pro mne? Proč? Jsi snad jasnovidce?“ Teď zase nechápavě pohlédl on na ni.

„Za týden mám narozeniny, a neptej se kolikáté!“

„Nevím že máš narozeniny a nezajímá mne kolikáté. Nezajímá mne ani, kdo byl ten kluk na dece. Stačí mi, že vím, že se jmenuješ Karolína Králová a jsem opravdu šťastný, že jsem tě potkal, že tu s tebou můžu sedět a že vůbec nemusím jít znovu do knihovny a

zažádat si o roční členství.“

První dvojku vypila Karolína nezvykle rychle a Bohumil bez ptaní objednal další.

Vyndala si Marlborcky a zapálila si.

„Nevadí ti kouř?“ zeptala se teď už vlastně zbytečně, když si uvědomila, že Bohumil je nejspíš nekuřák.

„Ne, a klidně kuř, u tebe mi cigareta připadá elegantní a kouř z tvojí cigarety voní.“ Přimhouřil oči a napodobil vdechnutí kouře.

„Já jsem tě asi vyrušila z nějakého jednání,“ vrátila se k ošperkované matroně, která jí pořád vrtala hlavou.

„Ne, z žádného jednání jsi mě nevyrušila, prodal jsem jí nějaký sajrajty na vrásky.“ Nebylo mu moc po chuti, že přišla dřív a zastihla ho ještě s klientkou.

„Aha, tak proto ty knížky o kosmetice,“ dovtípila se. „Ty prodáváš kosmetiku. A nese to?“ usmála se trošku ironicky.

„Hele,“ řekl malinko dotčeně, „moc pyšnej na to tedy nejsem, že dělám dealera, ale přišel jsem o práci a potřeboval jsem rychle něco sehnat. A v našem maloměstě se to nabídkami pro čtyřicetiletý chlapy moc nehemží. A možná by ses divila, docela to nese.“

Rozhovor s Bohumilem plynul a čas příjemně ubíhal. Karolíně bylo báječně. Číšník tiše přinesl kolu a dvojku bílého.

„Jak ti mám vlastně říkat? Bohouši?“ uvědomila si najednou, že ho křestním jménem ještě neoslovila.

„Známí mi říkají Bohdane, ve škole jsem byl Boban, maminka Bohoušku, tak si vyber.“

Karolína vyprskla. „Promiň, začínám být asi trochu střížená.

Zlobíš se?“

„Na tebe? Neblázni.“ Odsunul svíčku, vzal ji za ruce a jemně jí mnul prsty.

Karolína si na chvíli uvědomila, že by je takhle mohl vidět i nějaký Romanův kamarád, ale rychle tu myšlenku zaplašila.

Dopila víno a s omluvou odešla na toaletu. Zkontrolovala svůj obličej v zrcadle, pročísala vlasy a znovu použila rtěnku. Trochu se jí leskly oči, ale to jí snad ještě víc dodávalo na přitažlivosti.

Když se vrátila do místnosti, byla na stolku kromě nové skleničky vína i karafa s vodou a obložená mísa.

Hodnej, opít mne tedy rozhodně nechce, řekla si v duchu, stejně už mírně připitá.

Seděla by s ním do rána, ale v půl desáté jí Bohdan naznačil, že bude muset jít.

„Ráno brzy vstávám.“

Zaplatil a vyšli ven. Karolínce chůze na vysokých podpatcích a v bílé, úzké minisukni, která nádherně kontrastovala s jejími opálenými stehny, dělala trochu potíže.

„Zavezu tě domu, pojd’,“ vzal ji jemně kolem ramen a otevřel dálkovým ovladačem dveře nového, modrého Volkswagenu.

„Tak, kam to bude?“

„Na Havlíčkovu nábřeží.“

Autem tam dojeli za pár minut. Zastavili před starším činžovním domem. Bohdan vystoupil, otevřel Karolíně dveře a pomohl jí z auta. Karolína odemkla těžké dveře a zamávala rukou s klíči na rozloučenou.

„Počkej, doprovodím tě,“ zabouchl dveře od auta.

„Těch pár schodů dojdu sama, nezdržuj se,“ mávla rukou. Bohdan ji doběhl. „Přece tě nebudu líbat na chodníku.“

Vyšli do prvního patra, Karolína znovu odemkla, tentokrát dveře od své garsonky a zůstala stát na prahu. Bohdan ji jednou rukou chytil kolem pasu, druhou za vlasy a zvrátil jí hlavu mírně dozadu. Začal ji dlouze líbat. Karolína se k němu přitiskla a nevědomky – vědomky ho vtáhla do bytu. Nohou přitom přikopla dveře. Bohdan ji stále líbal a oba manévrovali nešikovně ke gauči, který Karolíně po rozložení sloužil jako postel. Ztratila při té dvoumetrové cestě jednu lodičku a tak na gauč neelegantně dopadli. Bohdan pořád jednou rukou držel její vlasy, až ji to trochu bolelo a druhou rychle rozepínal knoflíčky její blůzky. Jazykem jí přitom přejížděl po krku. Ani nepostřehla, kdy a jak se sám svlékl. Jen na vteřinu se jí před očima mihl Romanův obličej. Vyvrcholila okamžitě, potom znovu a ani si neuvědomovala, jak hlasitě křičí. Měla nádherný orgasmus, chovala se jako smyslů zbavená. Zdálo se jí, že objevila něco hlubšího, intenzivnějšího, nepoznaného. Nebo na poprvé jen něco trochu jiného? Ale je to krásné, škoda, že už je konec. Oči měla pevně zavřené, zhluboka dýchala.

Když asi po minutě oči opět otevřela, Bohdan byl už skoro oblečený.

„Neodcházej,“ protáhla se jako kočka a natáhla se po něm.

„Promiň, ale já fakt musím, už teď mám dvě hodiny zpoždění.“

„Máš doma stíhačku?“ zasmála se přihloupě. Bohdan se jí podíval zpříma do očí.

Karolína se zarazila. „Počkej, ty, ty jsi ženatej?“ Odpovídat jí nemusel. Přejela si rukou čelo.

Jak to, že jí to za celý večer ani jednou nenapadlo? Proč si myslela, že žije sám?

„Ježíši, já jsem blbá.“

„Karolíno, prosím tě, nešil.“ Opravdu teď neměl čas na nějaké přesvědčování nebo utěšování. „Promluvíme si o tom všem později a v klidu,“ řekl tiše.

„Miluji tě,“ dodal, políbil ji na ústa a vyšel ze dveří.

Karolína možná chtěla o všem přemýšlet, srovnat si to v hlavě, ale než se začala litovat a obviňovat, usnula a spala opravdu tvrdě, beze snů.

Když se ráno probudila, měla trochu kocovinu. Rychle vběhla do své malé koupelničky a pustila si sprchu. Dnes si pro změnu oblékla pohodlné džíny a bavlněné tričko. K tomu si obula barevné sandály bez podpatků. Vlasy stáhla do ohonu a lehce se namalovala. Na zemi vedle gauče, který si v noci ani nerozložila, ležela zmačkaná halenka a pod ní zašpiněná, bílá minisukně. Podprsenku a kalhotky našla pod polštářem. Jednou rukou všechno prádlo sebrala a hodila do pračky. Přitom skopla obě lodičky k sobě. Z lednice vytáhla pomerančový džus a napila se rovnou z krabice. Pak popadla kabelku a utíkala do práce. Měla to jen tak tak.

Stáňa už seděla za svým stolem, počítač zapnutý a vedle hrneček se silnou kávou. Karolína v letu zapnula počítač a vyřukala heslo. Šéfová vzala varnou konvici, ze které se ještě kouřilo a připravila kávu

i pro svou podřízenou. Karolína si vyndala z ledničky láhev minerálky a vypila naráz celou skleničku.

„Díky,“ řekla vděčně za kávu.

„Není zač. Mimochodem koukám, že jste to s tou uťápnutou kamarádkou, která se stará jen o mimčo a manžela, pěkně roztočily.“

„Jo,“ odpověděla jí se stejnou ironií, „nechala ujet autobus, o mimino se postaral manžel.“

„A o manžela maminka,“ broukla bodře Stáňa a dodala: „Bodejť, když už chudák holka z vesnice přijela až do našeho velkoměsta, tak přece nepojede za hodinu domů.“

Karolína práskla tužkou o stůl a zvolala kuckajíc smíchem: „Ty jsi ale potvora, Stáňo!“

„Já, jo?“ posunula si Stáňa své soví brýle. Pak vyndala z šuplíku klíče.

„Jdu odemknout hlavní vchod. Ty prosím tě přeber poštu a rozbal ten balík nových knížek. Podívej se, co nám zase poslali za blbosti. Doufám, že tam bude alespoň něco z toho, co jsme objednaly a ne ležáky, co nechtěli knihkupci.“

Venku už přešlapovala brigádnice, která zaskakovala zároveň za jednu knihovnici, která po mrtvičce odešla do předčasného důchodu, i za pracovníci nacházející se momentálně na mateřské dovolené.

„Promiň, Ivetko, doufám, že nečekáš dlouho. Holka, co já si tady bez tebe v září počnu.“

Iveta spojila po dobu prázdnin dětské oddělení s čítárnou, internetem a kopírkou a zvládala vše na jedničku. A hlavně ji to